

Lars Rask & Urban Enell
med Dan Enell som guest writer

Gnejfens hämnd

Den osminkade berättelsen
om den mjöliga jakten efter en tjock bok.
Om krokodiler.
Café Opera. Skvallertidningar.
Och King-Kong.

Kan ej köpas på apotek.

Semper aliquis irascitur

Prolog

etta är en prolog. Prologer brukar berätta det som hände innan bokens berättelse börjar. Det gör inte den här prologen. Ha ha ha! Om du har ett hejdlöst behov att få reda på Gnejfernas förhistoria kan du alltid låna boken "Der varheit der Gneifen" skriven av den berömde historikern Otto van Knölbissler mit Sauerkrauts und die zerstörte Zug, utgiven på förlaget Fluguntauglische Federvieh 1518. Inte för att vi tror att de har boken. Isåfall skulle vi bli rätt förvånade. Eftersom den inte finns. Nu orkar vi inte skriva mer så därför slutar prologen. Nu.

Kapitel 1 - The telephone call

Gneifjen Sven-Göran gick beslutsamt mot dörren. Den var grön. Dörren. Utanför dörren var det mörkt. Väldigt mörkt. Det var det inte innanför dörren. Inte än. Sven-Göran hade inte släckt. Det tänkte han göra. Snart. Klockan tickade som ett tröskverk i bakgrunden. Det brukade den inte göra. Men det gjorde den nu. Iallafall.

Telefonen ringde. Först lät den som en mygga som ligger och är död. Det är inte högt. Ju. Efter ett tag lät den som en telefon brukar. Fast nu lät den som King Kong på en kokplatta i helvetet. Det kanske berodde på att det var King Kong som ringde. Han var i och för sig inte på en kokplatta i helvetet, utan i Stockholm. Det kanske är ungefär samma sak. Sven-Göran hörde signalerna. Och funderade. Länge. Utan att komma fram till något. Skulle han svara? Skulle han inte svara? Skulle han gå ut? Hade posten kommit? Varför skola människor lida? Pissade möjligen grannens hund på hans gräsmatta just nu? Inte för att han hade någon gräsmatta, men ändå. Dessutom hade hans granne ingen hund. Men det visste inte han.

Beslutsamt lyfte Sven-Göran telefonluren. Det hade börjat regna. Nyss. Intensivt. Så intensivt så han var rädd att huset skulle spolras bort. Det hade inte varit bra. Då hade han nämligen haft svårt att hitta till konsum. Där brukade han handla. Mat. Ibland med pengar. Ibland utan. Det gillade inte föreståndaren. Men det var rätt vanligt. Han brukade inte gilla nånting överhuvudtaget. Iallafall inte om Sven-Göran gjorde det. Och det gjorde han. Ibland. Sven-Göran tänkte febrilt på hur han skulle handskas med denna svåra situation. Det fanns så många olika saker att välja på när man höll en lyft telefonlur i handen. Man kan: Lägga ifrån sig luren, försöka använda den som rakhyvel (utan att lyckas så där råbra) eller börja prata med den som ringde. De två första alternativen hade han redan provat. Förut. Alltså var det bara ett kvar: Att svara.

Han harklade sig och mumlade något som med största möjliga välvilja eventuellt skulle kunna tolkas ungefär som hallå.

"Aaaah..." svarade King Kong.

"Jaha?" sa Sven-Göran.

"Och sedan så.. AAAaaaaaGaaaah..." menade King Kong förklarande.

"Jaså? Det visste jag inte" sa Sven-Göran uppriktigt förvånad.

"För att inte tala om... GGGGGGahaghagshagshaghg!" utbrast King Kong överlyckligt och slängde på telefonluren så att det

hördes ända bort till café opera, vilket i och för sig inte var så långt eftersom han ringde från en telefonkiosk i närheten av kungsträdgården.

Detta samtal kunde bara betyda en enda sak. Han skulle hämnas. På konsumföreståndaren. Det måste bli ett slut. På vad visste han inte riktigt. Men frasen kändes så bra på något sätt. Det lät som något som han hört på TV. Det måste bli ett slut. Frasen bet sig fast som en dobbermanpincher biter sig fast i en oskyldigt förbipasserandes ben. Det var rätt effektivt. Han visste nu vad han skulle göra. Hämnas.

Kapitel 2 - The acts of the vimsing Algot

onsumföreståndaren Algot virrade omkring i affären. (Författarnas anm.: Ja, detta är precis samma Algot som var huvudperson i boken Pizzan. Det var alltså konsumföreståndare han bestämde sig för att bli i slutet av den. Det var det första han hade bestämt på tio år. Om ni mot all vettig förmodan inte skulle ha läst den boken, uttrycker vi här vårt djupa förakt mot dessa okultiverade och synnerligen obildade tölpar (Ta inte detta personligt. Det är bara hat) som inte har insett detta digra verks storhet.) Var hade han gjort av saltet? Han hittade det inte. Han visste inte alls var det var. Det var synd. Särskilt som det var han som hade bestämt var sakerna skulle stå. Några andra som tyckte det var synd var kunderna. Dom hittade heller ingenting. I alla fall inte det dom letade efter. Heller.

I affären gick gamla fru Zätterquist omkring. Hon letade efter melonerna. Istället hittade hon raggsockor, tändstift, plåster och liggunderlag. Det tyckte hon var frustrerande. Det tyckte Algot också. Faktiskt. Men det visste inte fru Zätterquist. (En anm. till: fru

Zätterquist är Erikas mamma. Den Erika som var med i Pizzan. Det kan ju inte du rå för. Men så är det i alla fall.)

Plötsligt snubblade Algot på ett imaginärt bananskal och stötte till fru Zätterquist så att hon flög som en sumobrottare rakt in i köttdisken.

"Hoppsan" tänkte Algot. Men det sa han inte. Han vågade inte. Istället stod han och stirrade som ett fån på henne där hon satt bland kycklinglår och fläskkotletter och såg ungefär lika dum ut som han kände sig. Stirra som ett fån var han bra på. Han hade övat. Länge. Och ofta. (Anm: Läs pizzan. T.ex det där ang. kvinnan med schalen). Gamla fru Zätterquist stirrade fånigt tillbaka på Algot och granskade hans ansikte noga och ingående.

"Jag känner igen dig..." sa hon.

"Hjälp" tänkte Algot och han började kallsvettas som en död sill.

"Jag känner igen dig..." sa hon igen.

Algot visste inte var han skulle gömma sig. Vanligtvis brukade han gömma sig bakom salthyllan. Men eftersom han inte kunde hitta saltet idag var det rätt svårt.

"Jag får väl ge upp" tänkte han. Men det sa han heller inte.

"Jag vet vem du är.." sa fru Zätterquist "Det är du som är programledare för Café Norrköping!"

"Det är jag inte alls!" tänkte Algot, men istället hasplade han ur sig "Öhmmm...njaa....mmmm..." vilket hon tolkade som "Javisst är jag det".

Efter att ha skrivit 75 autografer (alla lika oläsliga) lyckades han bli av med henne. Hon gick ut ur affären med ett strålande leende på läpparna.

Gnejfen tittade fram bakom köttdisken och hånflinade. Bakom sig hade han lagt melonerna och saltet. Snabbt som en snigel rusade han runt och la tillbaks sakerna där dom skulle vara. (Anm. Obs! Denna gnejf heter Alfild. Detta är inte samma gnejf som Sven-Göran. Dom är inte ens släkt.)

Kapitel 3 - Frysboxens hemlighet

arald den Halve vaknade långsamt från sin djupa sömn. Han tittade på klockan. Han hade sovit länge. Så länge att klockan stannat. För länge sedan. Men det visste inte Harald. Han sträckte på sig och kände sig stel. Väldigt stel. Det var inte konstigt eftersom han hade legat nedfrost i en frysbox sedan 1200-talet. Harald den Halve var den siste i den stora ätten Halve som på 1200-talet regerade över Gnejferna. Hans far Sven-Greger var den som ledde gnejferna under de så kallade Platiska fälttågen (Om ni är intresserade av att veta mer om de platiska fälttågen kan ni läsa kapitel 5 i "Der varheit der Gnejfen"). "Nu är det dags" tänkte Harald. "Dags att återupprätta det Sven-Gregorianska storväldet."

Harald hade aldrig träffat Sven-Göran. Varför visste han inte. Det visste Sven-Göran. Han hade nämligen hört berättas om både det Sven-Gregorianska storväldet och Harald den Halve. Men han trodde inte på det. Inte ett dyft. Lika lite som en sten kan simma trodde han på det. Han skulle hämnas. Inte på grund

av eller på vare sig stenen eller Harald den Halve. Men ändå. Han skulle hämnas. Det måste bli ett slut. Tanken kom igen lika envist som en sten kommer tillbaka till marken när den kastas i luften. Lika envist som... (Detta är ingen syftning till Erika). Han kunde helt enkelt inte bli av med den. Tanken. Inte frasen heller förresten. Han planerade.

Många idéer hade dykt upp. Hur man enklast hänger tvätt. Hur man lyfter en telefonlur. Varför hjul är runda. Även en och annan idé om hur hämnden skulle gå till hade dykt upp. Exempelvis skulle han kunna släppa ut luften ur däcken på Algots bil. Hur man nu gör det. Och vad nu luft är. Men det kunde man iallafall göra trodde Sven-Göran. Han visste inte.

Kapitel 4

Albert stod på perrongen i Alvesta. Det hade han gjort länge. Längre är i och för sig ett relativt begrepp. Längre kan till exempel vara en kvart. Men det var det inte nu. Nu var det sju timmar. Då och då hade den vrålande tystnadens stillhet brutalt avbrutits med olika meddelanden ur den spruckna högtalaren, som t.ex:

”Tåg 458 till Växjö är försenat och beräknas ankomma i januari om fem år.” Det tyckte Albert var väldigt lite roligt. Inte för att han skulle till Växjö. Men ändå. Vart han skulle hade han glömt. Efter sju timmars väntande i Alvesta är det förståeligt. I alla fall om man var så jävla dum i huvudet som Albert faktiskt var. En gång hade han genomgått ett IQ-test. Det gick inte så bra. Det heller. Det gav inget utslag.

Ännu ett godståg rasslade förbi. Tåget tutade frenetiskt. Det gjorde inte Albert. Han väntade. På ett tåg. Inte på ett godståg utan ett tåg han kunde åka med. Bort ifrån Alvesta. Bort ifrån tristessen. Bort... Han tittade sig omkring. Det borde han inte ha gjort. Han var ju iallafall i Sverige. Där får man inte titta sig omkring. Då tror folk att man är knäpp. Det var också

precis vad den stora folkmassan på fyra personer bredvid honom trodde. Vad de inte visste var att de hade rätt. Fullkomligt totalt jätterätt. Han suckade. Han suckade igen. När han hade tröttnat på det satte han sig ner på perrongen och tog fram en tjock illa åtgången bok. Den hette "Der varheit der Gnejfen".

Kapitel 5 - Der varheit der Gneifen

er varheit der Gneifen är en väldigt tjock bok. Kanske inte om man jämför med universum och så, men jämför man med Kalle Anka är den väldigt tjock. I och för sig har sanningshalten i boken betvivlats starkt. Mest beroende på att Otto van Knölbissler mit sauerkrauts und die zerstörte zug brukade extraknäcka på tidskriften "Wir haben keine kopf", som var ungefär som Svensk Gamtidning och vänt i häcken är idag. I alla fall finns det mycket att läsa i boken. Till exempel kan man läsa om hur trevligt det är att sitta på en sten i mitten av juni och fundera på om tånaglarna behöver klippas eller om man möjligen kunde skjuta upp det tills imorgon. Det är förordet. Det är långt. 700 sidor. Sedan kommer man till själva boken. Den är också på 700 sidor. Fast 600 av dom är fotnoter. Till förordet. Så egentligen är boken bara 100 sidor. Sedan får man räkna bort alla anekdoter om hur mycket en tvålv kostade i Åmål 1014. Och så. Då blir det 4 sidor kvar. Tre av dessa består av en inledning som förklarar hur svårt det är att knyta skorna om man inte har några skor. På den sista sidan finns överst en

vackert skriven rubrik. "Der varheit der gnejfen" lyder
den. Under den är det tomt.

Kapitel 6

är Alfhild hade slutfört det svåra uppdraget att placera tillbaka saltet och melonerna gick han. Hem. Minst. Iallafall trodde han det så starkt att bara Hulk Hogan hade kunnat kämpa emot det. Fast det gjorde han inte. Kanske beroende på att han inte ville. Det visste inte Alfhild. Han hade aldrig träffat Hulk Hogan.

Heller.

Alfhild tassade ljudlöst som en asfaltsborr fram till sin fina telefon, som såg ut som en väl använd näsduk, och lyfte på luren. Då upptäckte han att det faktiskt var en väl använd näsduk han höll i handen.

"Illa" tänkte han och lyfte på vad han trodde var en annan näsduk. Fast det var den inte. Utan en telefon.

"Hallå" väste han "Gnejf Alfhild till högkvarteret"

"19....12....och 30" hördes det i luren.

Alfhild slog rätt nummer. Som omväxling.

"Mmmmm....öööh...Harald den halve..." svarades det ur luren.

"Detta är Alfhild" sa Alfhild ärligt.

"Jassåru... Affe! Vad vill du för skoj då? Köpa en rosa

pingisboll med ingraverade ljusblå elefanter som går ner i spagat?"

"Nej... Jag vill bara rapportera att uppdraget är utfört!"

"Men det är en väldigt trevlig pingisboll. Och tog lång tid att göra. Visste du att krokodiler har ett mycket begränsat intresse för svensk jordbrukspolitik?"

"Ööööö... nej?" erkände Alfhild fånigt.

"Det är just precis därför som du skulle utföra ditt uppdrag. Krokodilerna är i själva verket agenter från ett parallellt universum, där allting är uppbyggt av marsmallows istället för atomer."

"Och?" menade Alfhild.

"Joförståu... dom häringa krokodilernas uppdrag i detta universum är att leta reda på en bok som lär vara skriven av nån historiker som lär skulle ha hetat Otto van Knölbissler nånting.."

"Vad ska dom göra med den då?" undrade Alfhild.

"Om jag bara visste" sa Harald och dunkade huvudet i väggen lika frenetiskt som en mygga flaxar med sina vingar. "I vilket fall vill jag ha den boken bafatt jag ska kunna läsa den och ta reda på varför dom vill ha den. Och vi måste få tag på den innan dom gör det."

"Men vad hade saltet med det att göra?"

"Konsumaffären där du var är i själva verket en slags karta över jorden som krokodilerna använder för att hitta. Varornas placering motsvarar vissa städer. När du flyttade saltet, som av någon outgrundlig anledning symboliserar Jokkmokk, ändrade du på deras karta och krokodilerna kommer fel. Boken finns nämligen i Jokkmokk enligt mina beräkningar."

"Vart kommer dom istället?"

"Det beror på var du lade saltet."

"Bakom köttdisken."

"Då kommer dom att komma till den hemskaste av alla platser i alla universum som existerat och icke existerat... En plats så hemsk att inte ens de hiskeligaste vålnader och demoner törs komma närmare än 10 mil från den.. En plats där ingenting växer, där tiden står stilla.. En plats där det enda ljud som bryter den betongkalla tystnaden är gnisslanden och jämranden... Platsen vars namn är..... perrongen i Alvesta!"

Kapitel 7

otalt hur mycket ovetande som helst om allt detta satt Albert på perrongen i Alvesta och läste i "Der varheit der Gnejsfen".

"Den hemskaste av alla varelser" stod det mitt inne i en 40 sidor lång anekdot angående hur grisar skulle ha levt om dom hade varit svalor istället vilket dom ju inte är "är den multidimensionella gummimutanten. Den är helt svart, och hela huvudet täcks av hur många ögon som helst. Utan problem kan den se åt vilket håll som helst utan att vända sig om. Den har sex hemska ludna ben. Den har hemska, vidriga vingar.. Och dess läte är inte av denna världen... Dess huvudsakliga intresse är att flyga omkring och hålla folk vakna på nätterna.. I dagligt tal kallas den multidimensionella gummimutanten ofta för 'fluga' ".

Återigen sprakade det i högtalarna.

"Hjälp" tänkte Albert, med det sa han inte.

"Tåg mot Kråkvattnet och Menlösa med första uppehåll i Lönlösa klockan 19.56 kommer strax in på spår 2b."

Albert stod länge och funderade på varför det stod ett

ånglok utanför perrongen. Det undrade ångloket också. Kastro (ångloket hette så) hade hellre velat vara ute och köra på spåret. Det mindes plötsligt den gången det hade varit i Nässjö. Då hade det haft väldigt kul. Det var på den tiden då det fanns två stall i Nässjö. Det hade varit i det som låg närmast stambanan. Ett F-lok hade haft med sig ett helt tågset öl från Danmark. Det hade lokföraren hållt i sig. Själv. Det gjorde han inte om. Han dog. Fast inte då utan veckan efter. Då blev han överkörd av bussen.

Det var den kvällen han hade träffat det vackra L-loket Lotta. De hade långsamt tuffat till Ormaryd och tillbaka igen. Den kvällen hade de svurit varandra evig trohet. Två år senare hade de skickat Lotta till Vislanda för skrotning. Men det brydde sig inte Albert om (det tyckte Kastro att han skulle gjort) för nu kom tåget.

Med ett gnisslande som bara ett tåg kan åstadkomma stannade tåget vid perrongen. Albert steg på tåget. Varför visste han inte. Vad han inte heller visste var att krokodilerna steg av just detta tåg. Albert satte sig tillrätta och somnade.

Krokodilbefälhavaren Gnuttvard stirrade psykopatiskt omkring sig. Det var han inte ensam om. De andra krokodilerna gjorde det också. Var fanns den? Boken. Gnuttvard fick syn på en klocka. Genast tänkte han att där fanns den. Det gjorde den ju inte, men det visste inte han. Efter fyra timmars intensivt förhandlande enades krokodilerna om att godståg

måste vara den dominerande livsformen i detta universum. Alltså gick Gnuttvard och frågade närmaste godståg.

”Jag känner inte till Alvesta” sa loket ”för jag kom nyss från Vautasjaure. Varför de kopplade ihop mig med detta tåg förstår jag inte.”

”Vem ska jag då fråga?” frågade Gnuttvard.

”Jag har hört talas om B-loket Kastro. Han lär ha stått här och rostat i många år.”

”Tack för hjälpen” sa Gnuttvard och gick i riktning mot Kastro. När Gnuttvard frågade Kastro om boken drog han en djup suck och svarade patetiskt:

”Det skulle Lotta ha vetat.”

”Var finns hon då?”

Kastro såg sorgset på Gnuttvard med sina AGA-strålkastare men svarade inte. Ett RC-lok viskade bakom ryggen på Gnuttvard att det fanns ett B-lok i Nässjö som hette Lotta. Det kanske var det. Sagt och gjort. Krokodilerna åkte till Nässjö. Plötsligt vaknade Albert i Zürich.

Kapitel 8

ven-Göran gick fram och tillbaka i sitt hus. Tankarna gnisslade i huvudet på honom som ett bromsande godståg. Kanske berodde det på att han inte smörjt sin hjärna idag. Eller också hade han druckit för mycket bromsolja. (Bromsolja är en av de främsta nationaldryckerna i gnejfernas hemland. Redan på det Sven-Gregorianska storväldets tid drack man bromsolja. Bromsoljan framställes genom att man krossar bromsar. Tågbromsar. Inte för att det fanns sådana på den tiden. Men ändå. Det problemet löstes genom att importera dem. Enda nackdelen med att dricka bromsolja är att den bromsar hjärnaktiviteten. Men eftersom de flesta gnejfer inte hade någon gjorde det inte så mycket. Efter det Sven-Gregorianska storväldets fall ökade konsumtionen av bromsolja drastiskt. Det resulterade i att hela samhället stannade. Efter det förbjöds bromsoljedrickandet i flera hundra år. Men det hjälpte inte. Folk drack ändå. På senare tid har en ny variant av bromsolja uppfunnits. Bromsolja light, eller som den också kallas låsningsfri bromsolja. Den har inte samma bromsande

effekt på hjärnan. Den "låser" inte hjärnan. Mer om bromsolja och dess effekt på gnejfer kan du läsa om i "Der varheit der Gneifen", speciellt i den 200 sidor långa anekdoten om den rosa hönan.) Under sådana förhållanden är det omöjligt att tänka på någon hämnd.

Algot brukade däremot inte dricka bromsolja. Han drack T-sprit. I alla fall hade han gjort det. Nyss. Det hade samma effekt. Ingen hade protesterat mot det. Det berodde kanske på att han inte hade några vänner. Inte sedan...

Han hade faktiskt funderat på att sluta. Det berodde på vad som hänt de senaste veckorna. Det hela hade börjat med att han knuffat ner fru Zätterquist i köttdisken. Det var ju i och för sig ingen orsak att sluta dricka T-sprit, snarare tvärtom. Det hade istället att göra med att fru Zätterquist var Erikas mamma. (Erika hette för övrigt Lotta i andranamn efter sin mor, Charlotta Eufemia Zätterquist). Charlotta hade fått för sig att Algot var programledare för Café Norrköping (Var hon nu fått det ifrån). Algot hade försökt protestera, men när han gjorde det hade Charlotta tagit med sig Erika för att bevisa att hon hade rätt. När nu Algot och Erika efter alla dessa år återigen träffades, märkte hon att han luktade T-sprit. Det hade hon inte riktigt gillat. Därför funderade Algot nu på att sluta dricka T-sprit. Han hade dessutom hört av någon att bromsolja skulle vara bättre.

Kapitel 9 - Mannen med kamelhårsulstret

är satt han. Fortfarande. Ensam. Helt utan anledning tycktes det. Egentligen hade han en mycket bra anledning att sitta där. Det var hans hem. Men det var det ingen som visste. Ingen hade någonsin sett honom komma dit. Han var alltför snabb. Så därför satt han nu där ensam i sitt hem. Hem och hem. För en vanlig odödlig såg det mest ut som en byrålåda. Eller en navkapsel. Eller en tavellampa. Eller något annat som alla har hemma. Dvs det var mycket större. Större än vad som folk i allmänhet har hemma. Alltså kunde han bo i det. Det tyckte han var praktiskt.

Till höger fanns en lampa. Dörr fanns ingen. Det behövdes ingen. I alla fall tyckte inte han det. Till vänster stod en byrå. Stolen hade han lånat ut. Där låg kamelhårsulstret när han inte använde det. Själv var han mycket nöjd med möbleringen. Tapeterna var gula där det fanns tapeter. Det gjorde det inte hos honom. Längre bort hängde spegeln. Dom få gånger han verkligen nådde upp till spegeln såg han en uppnäsa. Oftast hann han inte det. Han var så snabb. Böcker läste han inte. Det hann han. Han var

dyslektiker. Det hade fått honom att fatta sitt beslut. Han skulle hämnas. På vad visste han. Det visste inte alla. Han hade skaffat sig de kontakter han behövde. Elkontakter och en del telefonjack. Han hade också en mycket god vän. Tryckfelsnisse.

Telefonen ringde inte. Hade den gjort det hade han inte hunnit svara. Han skulle till Tryckfelsnisse. Och tala om hämnden. Hämnden var tvådelad. Tryckfelsnisse hade sin hämnd och han en annan. Han tog på sig sitt kamelhårsulster och gick. Fort. Därifrån.

Kapitel 10

är stod han. Utanför pizzerian. Algot. Utanför Tråkings enda pizzeria. Han mindes förra gången han var där. Det hade slutat med att han hade fattat sitt första beslut på tio år. Nämligen att bli konsumföreståndare. Sedan dess hade tiden gått. Hösten hade övergått i en vinter som aldrig tidigare skådats. Det är ju i och för sig inte ovanligt eftersom samma vinter inte kommer två gånger. Men trots oerhörda strapatser hade våren till slut kommit. Den berättade att den fastnat i en sandstorm i Sahara i tre veckor. Tråkingeborna accepterade ursäkten och hälsade våren välkommen.

Så nu stod han där igen. Algot. Utanför pizzerian. Och väntade. Väntat hade han gjort tidigare. På samma person. Men det var länge sedan. Tio år. Tio år var en lång tid. Det slog honom plötsligt att han kanske inte kände igen Erika längre. Men sedan kom han ihåg att han hade ju träffat henne bara för några veckor sedan i affären. Hon var lika vacker som han mindes henne. Samma ljusa, långa hår som blåste i vinden när det

blåste. Samma underbart blå ögon som så förhäxat honom en gång. Samma skrattgropar som uppenbarade sig när hon log på det där sagolika sättet. Samma fula framtänder som var orsaken till att hon inte log så ofta. Nu hade han bjudit ut henne till Tråkinges enda pizzeria. Han skulle just till att minnas första gången de träffades när hon kom.

Hon hade en svart kappa med en blommig schal slängd över axlarna på sig.

”Hej” sa hon och log. Dock utan att visa framtänderna.

”Tur” tänkte Algot med det sa han inte.

”Hej” sa han istället och öppnade dörren för Erika. De gick tillsammans in i pizzerian och satte sig vid ett fönsterbord. Tillsammans såg de ut över strandpromenaden som nu hade börjat grönska. De såg också de blå vågorna som rullade in mot stranden.

”Du glömde den här förra gången du var här” sa servitrisen, som för övrig hette Lotta, och räckte en kall pizza till Algot.

Kapitel 11

lötsligt började telefonen väsnas. Fullständigt omotiverat. Tycktes det. Fast inte sedan Sven-Göran hade svarat. Det var nämligen någon som ringde. Svaret var något som Sven-Göran tyckte var svårt. Fast nu hade han kommit på hur man gjorde. Efter många försök. Det var enkelt. Enklare än han från början trott. Man lyfte

helt enkelt på luren och började tala. Så det gjorde han.

”Hallå” mumlade han. Denna gång något tydligare.

”Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuullllllllllllkkkkksspppa” vrålade King Kong ilsket i den andra änden av linjen.

”Men det är inte mitt fel” sa Sven-Göran förtvivlat.

”Dddddddrrrooooooooooolllllllllksgrundloooooo” vrålade King Kong ännu ilsknare.

”Ja, jag ställer upp” sa Sven-Göran tyst med skamsen röst.

”Hmf!” fnyste King Kong tyst och slängde på luren. Även denna gång hördes det ända till café opera, vilket kanske berodde på att han var på café opera, men det visste inte Sven-Göran.

Sven-Göran satte sig ner och lutade förtvivlat händerna i huvudet. Han grät bittert. Hur kunde han missuppfatta King Kong så? Det borde han fattat att han inte skulle hämnas på konsumföreståndaren. Han skulle naturligtvis leta efter "Der varheit der gneifen". Och slåss mot Alfild och hans pack ifall det skulle bli nödvändigt. Hur som helst. Harald den halve måste stoppas. Till varje pris. Nästan. Sven-Göran grät. Fortfarande.

Kapitel 12

Fürich var en trevlig stad. Iallafall tyckte Albert det. Ett tag. En vecka eller så. Sedan ville han bort. Bort mot nya platser. Bort från sina bekymmer. Exempelvis den bok han släpat runt på de senaste 20 åren. Det problemet löste han enkelt. Han sålde den. Till ett antikvariat. Inte för att de betalade bra. Men ändå. Han fick iallafall pengar. Pengar att resa för. Han räknade stolt sina pengar medan han gick runt ett gathörn och upptäckte till sin fasa att han befann sig i Stockholm.

Efter mycket letande hittade krokodilerna lokstallet i Nässjö. Enligt beskrivningen Kastro hade gett dem skulle det finnas två, men hur krokodilerna än letade hittade de bara ett. De såg sig lite förvirrade omkring men bestämde sig för att detta trots allt var Nässjö. Gnuttvard gick fram till ett av de sju RC-lok som stod där och såg uttråkade ut och frågade:

”Är det här Lotta finns?”

”Vilken Lotta?” svarade RC-loket. Här finns tre stycken. Två UD och ett RC.

”B-loket Lotta” förtydligade Gnuttvard.

”B-loket Lotta” sa RC-loket tankfullt. ”Kolla i stallet,

det står visst några ånglok där.”

Gnuttvard gick till stallet. Där träffade han på tre ånglok.

”Vem av er är Lotta” frågade Gnuttvard.

”Det är jag” sa ångloket i mitten.

”Hej, mitt namn är Gnuttvard. Jag undrar om du vet något om en bok som heter Der varheit der gneifen och är utgiven på förlaget Fluguntaugliche federwieh 1518 av en viss Otto von Knölbissler mit sauerkrauts und die zerstörte zug?”

”Inget annat än att boken består av 1400 sidor nonsens och utgavs i 500 exemplar varav endast två såldes. Övriga 498 brändes 1528 på bål tillsammans med författaren. Och att en av böckerna fortfarande finns kvar, konstigt nog.”

”Du vet inte var?”

”De senaste 20 åren lär den visst ha legat och möglat i Jokkmokk. Tror jag.”

”Hur kommer det sig att du vet allt detta?”

”Ja, det vet alla.”

”Varför Stockholm?” tänkte Albert långsamt. ”Det kunde ju ha varit Ulan Bator. Inte för att det är något intressant ställe, men ändå. Bara inte Stockholm.” (Nu är det bäst att jag skjuter in en förklaring. Egentligen har Albert ingen orsak att vara förtvivlad. Han kunde hamnat på värre ställen. Ja, det vill säga ett värre ställe. Perrongen i Alvesta.) Bäst som han stod där och tyckte synd om sig själv, kom King Kong fram till honom.

”Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuh” stönade King Kong matt.

Albert vände sig långsamt om och sa hej. King Kong tittade konstigt på Albert. Albert tittade konstigt på King Kong. Fem meter bakom dom stod en polis och tittade konstigt på dom båda. Han funderade ett kort ögonblick på om han skulle ingripa men kom inte på någon bra anledning till att göra det. Däremot kom han på flera bra anledningar att låta bli. Bland annat hade han en underbar fru, som för övrigt hette Charlotte, som absolut inte ville mista honom. Därför ingrep han inte. Det kanske han borde ha gjort. Iallafall om han vetat vad detta möte kom att resultera i. Om han bara kunnat ana vilket lidande han hade förhindrat genom att ingripa, då hade han inte brytt sig om att hans fru hette Charlotte. Men nu visste han inte allt detta. Därför ingrep han inte.

King Kong blängde allt mer ilsket på Albert. Albert blev allt mer övertygad om att Stockholm är en rutten stad. Till slut sa han det till King Kong. Det skulle han inte ha gjort. King Kong tog det som den definitiva bekräftelsen på att han medvetet hjälpt Alfild hitta "Der varheit der Gneifen" vilket naturligtvis var helt fel. Men det visste han inte. Inte King Kong heller.

Kapitel 13

terigen ringde telefonen hos Sven-Göran. Det gillade han inte. Det kunde bara betyda en sak. King Kong ville honom någonting. Ingen annan än King Kong ringde någonsin till honom. Därför visste han att det var King Kong, och kunde konstatera att han inte gillade det. Det var tonfallet han inte gillade. King Kong var alldeles för sträv i rösten. På något vis. Han visste inte riktigt hur. Men så var det iallafall. Trots allt svarade han i telefonen.

”Ja” sa han med en viss tvekan.

”Det är så att DDDooooouuuuuullllllllkmmmmmmmmkkkkkkoo oooooo” förklarade King Kong.

”Håpp” sa Sven-Göran i det närmaste uppgivet, väl medveten om vad King Kong menade.

”Verkställ” sa King Kong kort och la på.

”Krig” tänkte Sven-Göran. ”Krig är inget vackert ord. Undrar varför så många använder det.”

Det fanns en sak som Sven-Göran hatade mer än konsumföreståndaren. Krig. Det visste King Kong.

Varför King Kong envisades med att ha just honom som härförare visste han inte. Men på måndag kväll efter stängningsdags gällde det. Han skulle vara där. King Kong skulle ha med sig hela sin här från Stockholm och de skulle ge Alfhild och hans pack på nöten.

Jokkmokk ligger väldigt långt norr ut. Det kunde krokodilerna snart konstatera. De kunde också konstatera att det var väldigt kallt så långt norrut. De frös. Frös gjorde också växlarna. Fast. Därför kom det tåg de åkte med inte längre än till Gävle. Där blev de stående i två dagar innan växlarna hade tinat och de kunde fortsätta. Väl framme i Jokkmokk blev de stående. Det var inte en käft där. Iallafall inte vad de kunde se. Gnuttvard blev förtvivlad och satte sig på en bänk och grät.

Måndagskvällen var inne och alla var samlade. Vid kassorna stod Sven-Görans gäng. Längst in vid, på, under och inuti mjölkdisken stod Alhilds gäng ledda av Harald den halve. Alla väntade. På ett tecken väntade de. Vad för tecken visste ingen, bara att de väntade. Plötsligt sprang Alfhild och ställde sig på salthyllan.

"Saltkaret är kastat" sa han med blicken fäst på något långt bort i fjärran. Han tyckte han såg poetisk ut då. (Detta med viss rätt. Hans uttalande är ju en parallell till den store Ceasars uttalande "Tärningen är kastad" när denne gick över floden Rubikon. Detta uttalande betydde krig. Det visste Ceasar. Det var därför han sa

som han gjorde. Han menade ju att nu var det försent att ångra sig. Vad Alfhild menade var mer osäkert. Han var inte ens själv övertygad om vad han menade. Han kanske inte ens menade något överhuvud taget. Han var inte säker.)

Särskilt poetiska var däremot inte hans åhörare. De förstod att detta bara kunde betyda krig. Och krig var inte speciellt poetiskt eller vackert även om en del skalder genom åren försökt att inbilla oss just detta.

Detta var inledningen till det krig som i historieböckerna skulle gå under benämningen första konsumkriget. Det mest onödiga krig som någonsin utkämpats i en konsumbutik strax efter stängningsdags. Krig var något som på många ställen stod omtalat i "Der varheit der gneifen". Detta berodde på att gnejfer var väldigt benägna att just kriga. Allt från stora etniska motsättningar till att någons katt pissade i sin eller någon annans grannes rabatt kunde användas som en förevändning att kriga. Somliga gnejfer njöt av att kriga. Andra gjorde det inte. Men de var inte så många. Eller iallafall inte tillräckligt många.

Ljuset släcktes.

"Det var tecknet!" sa Alfhild. Men han hade fel. Som vanligt. I själva verket var tecknet den ljusblå gnu som helt omotiverat plötsligt föll rakt genom taket ner framför Harald den halve.

Kapitel 14 - Den ljusblå gnu

arald den Halve stirrade som besatt på den ljusblå gnu som låg på det skitiga golvet framför honom. I varje fall trodde han att det var en gnu. Inte för att han någonsin hade hört talas om hur en gnu ser ut. Än mindre hade han sett någon. Men det var nog en gnu ändå. Trodde han. Sedan är det klart att färgen på den eventuella gnu var rätt svår att bestämma. Mest beroende på att ljuset hade släckts. Antagligen var den ljusblå ändå.

"Det måste den vara" tänkte han för sig själv samtidigt som han gjorde små piruetter på tåpetsarna för att komma på vad han skulle göra nu. Det var inte så lätt. Det är aldrig lätt att veta vad man ska göra när det ramlat ner en ljusblå gnu framför en. Om det nu var en gnu. Och om den nu isåfall var ljusblå.

"Varför skulle det inte vara en gnu?" undrade han. Han hade inget svar. Han heller. Alltså var det en gnu tänkte han. Och då måste den dessutom vara blå. Ljusblå. Fast det var fel. I själva verket var det ingen gnu utan Albert. Och han var inte ljusblå. Snarare lite gulaktig. Anledningen till att han var där förstod han

inte. Men det gjorde King Kong. Det borde han veta, eftersom det var han som slängt dit Albert. Från Stockholm. Det var rätt långt. I allafall från Zürich.

Kapitel 15 - Det första konsumkriget

ANG! BANG! SPLATSCH!

En kryddburk kom flygande som skjuten ur en luftpistol mot Harald den Halve. Snabbt kom en viss lukt av kamelhår svepande genom rummet som saltet i havsvattnet. Albert vaknade av att han fick ett kycklinglår i näsan.

Konsumbutiken var helt vandaliserad.

Det såg ut som det pågått ett krig därinne. Det hade det inte. Det pågick. Alfild kände att han fick något tungt i huvudet och sedan blev han omgiven av ett vitt moln. Vad var det han hade fått i huvudet? Kan du rätt svar på frågan skicka ditt svar till adressen: Fluguntauglische federwiesh 1518 så kan du vinna en möblerad etta som kommer på posten. Glöm inte att märka kuvertet med "tävlingen". Vi vill ha ditt svar senast imorgon. Mjöl,mjöl,mjöl överallt mjöl.

"Nä nu måste ATSCH! jag hämnas" tänkte Alfild och skrek: "BU! Nu kommer jag och tar dig gubbtjyv."

Tvärs över gatan lyste det i ett fönster på andra våningen. Och ut tittade Erika eskapistiskt då hon plötsligt tyckte att hon hörde mystiska ljud från

konsumbutiken.

”Är det någon som krigar i konsumbutiken?” tänkte hon. Det hade hon rätt i, men det visste hon inte. Heller.

”Bäst att jag tar mig en titt” tänkte hon och så gjorde hon det. Där. Där låg den. Hon skyggade tillbaka. Stor, svart, tjock, bred, och djup låg den där. I skuggan av konsumbutiken. Bredvid lyktstolpen under papperskorgen låg den. Hon pekade på den och utbrast i stum förvåning. Samtidigt som det ringde i hennes lägenhet. Men det kunde hon inte höra eftersom hon inte var där.

”Prrraaaaaggghh!”

Det var King Kong som av misstag ringde till Erika. Men det visste varken King Kong eller Erika med tanke på att hon inte svarade. Alfhild visste inte heller om detta tragiska telefonsamtal som skulle förändrat hela utgången av detta första konsumkrig. Och även kanske kunnat stoppa det andra. Helt ovetande om detta fortsatte kriget med förnyad styrka i butiken.

Plötsligt kastade Sven-Göran ett gäng marsmallows på Alfhild. Med en hastighet som motsvarar den hastighet som jag har när jag faller ihop mitt strykbord när jag strukit två skjortor och ett par byxor uppenbarade några anskrämligt osnygga djur sig i konsumbutiken. De såg ut som sköldpaddor, men sköldpaddor brukar inte se ut som de här och det är tur för sköldpaddorna. Det hade varit ganska jobbigt att vara sköldpadda om man nu hade haft så långa tänder som de här

sköldpaddorna hade. Som tur var för sköldpaddorna var det inte sköldpaddor som uppenbarade sig utan krokodiler.

Erika plockade upp den och stoppade boken innanför byxorna på sig och gick hem. King Kong lade på luren och såg väldigt dum ut därför att han hade en bh av silkespapper och en vinröd ceris tröja av banlon på sig. Han tänkte: ”Skkkurrrrrmmghh.”

Det hade han alldeles rätt i, men det visste han inte tyvärr. Hade han vetat det skulle han ringt igen. Men nu visste han inte det så nu gjorde han inte det. Tyvärr. Istället gick han till hötorget och köpte en mango och tre kilo potatis. Bintje. Prima kvalitet. (Se pizzan).

Klockan är nu bara barnet tänkte Erika och satte på kaffekannan och slog upp boken. Och började läsa. Hon hamnade mitt i anekdoten om den rosa hönan Helga.

”Bromsoljan framställes genom att man krossar välmogna tågbrömsar i en orange mortel med tre mörkvita strutsar som står på händerna. Men vad hönan Helga inte visste var att hon kom att möta en grym....”

Vänta nu... Boken finns ju inte så varför citerar jag ur den? Va? Varför skriver vi denna bok överhuvudtaget? Svar kommer i nästa kapitel. (Hoppas jag).

Kapitel 16

a.. Varför du sitter och skriver i våran bok får du hålla reda på själv. Faktum var att det var du som tiggde om det. Ni undrar kanske hur "Der varheit der gneifen" har hamnat i Tråkinge. Det gör vi också. Förra gången vi såg den var den i Zürich.

Krokodilerna irrade runt i konsumbutiken som de fån de var och stirrade psykosomatiskt omkring sig. Harald den Halve kliade sig i sitt obefintliga skägg som han inte rakat på två månader. Alla ville ha den. Boken. Ingen visste var den fanns. Utom Erika. Fast hon visste inte att de ville ha den. Efter att ha läst bitar ur den ville hon iallafall inte ha den. Men hon tyckte det skulle vara synd att bränna den på bål, så hon slängde ut den genom fönstret istället. Trots att fönstret var stängt.

"Hmpf" tänkte King Kong som precis joggat till Tråkinge från Stockholm. Det kunde man inte tro om man såg honom. Han hade nämligen skaffat sig en beige-grön-rosa randig keps. Den hade han inte på huvudet utan i fickan. I den mån han hade fickor. Det

visste han inte om han hade.

"Gluck!" utbrast han i äkta förvåning då han fick något hårt i huvudet. Vad visste han inte. Han var för dum för att ta reda på det. Istället slängde han det på Algot som helt oskyldigt passerade förbi. Det var synd. Hade han tittat närmare på det han fick i huvudet hade han upptäckt att det var en bok. Der varheit der gneifen. Men det hade han inte upptäckt nu. Istället plockade han fram sin obeskrivligt fula keps ur sin obefintliga ficka (den högra närmare bestämt) och satte på sig den bakofram på sitt fläskiga permanentade huvud. Sedan vrålade han "Bdggdag..." och rusade som en balettdansös mot konsumbutiken.

Algot stirrade fånigt på boken som låg framför honom. Det var en bok. Det såg han. Böcker hade funnits i hans barndomshem. Hans mamma hade påstått att man kunde läsa i dom. Det förstod inte Algot. Han kunde inte ens öppna dom. Han hittade inte "riv här" fliken. Inte heller gick det med konservöppnaren. Det hade ställt till problem för honom i skolan. Där hade de fått många böcker. Alla lika omöjliga att öppna. Bankkonton tyckte han också var svåra att öppna. Inte heller där gick det med konservöppnaren. Där satt han nu. På gatan. I rännstenen. Förtvivlad. Med en öppnad bok i sin hand. Det regnade inte. Än. Hade det gjort det hade han blivit blöt. Det visste han. Inte.

Erika ändrade sig och tänkte att oj vad ont det skulle göra att få den där boken i huvudet så jag hämtar nog in den igen. Det var inte särskilt vettigt tänkt. Men det

visste inte hon. Hon hade ju hängt ihop med Algot. Det var inte heller särskilt smart. Trots allt detta gick hon ut. Då såg hon honom. Algot. Han såg dum ut. Som vanligt. Det brydde hon sig inte om. Bredvid dem stannade en taxi. De satte sig i den och åkte iväg. Bort.

King Kong höll just på att hoppa på Harald den Halves vänstra lillfinger för att han sagt att kepsen inte var fin. Det gjorde ont. Tyckte Alfhild som låg under Harald den Halve. Alla slogs med alla. Precis som det ska vara i ett riktigt blodigt krig. De som inte hade någon att slåss med slogs med sig själva. En av dom var Albert. Han stod och dunkade huvudet i en vägg.

Plötsligt fanns han bara där. Hjärnmyggan. Han hade krupit fram från sitt gömställe bakom en molekyl. Dramatisk musik hördes i bakgrunden. Var nu den ligger.

"Nej! Inte Hjärnmyggan" vrålade Albert ångestfullt. Allt avstannade långsamt. Det tog ett tag. Efter en nästan oändlig tidsperiod på ungefär fem minuter gjorde Hjärnmyggan några noga inövade dramatiska rörelser och upphov sin stämma och kved:

"Vad håller ni på med? Gnejfer finns ju inte ens."

"Javisst,ja.." sa alla gnejferna och försvann.

Epilog

art tog gnejferna vägen? Var fanns Albert? Vart åkte Erika och Algot? Varför? Vem ska städa konsumbutiken? Vem är Hjärnmyggan och hur ofta och varför? Hur mycket kostade King Kongs keps? Hur tog sig krokodilerna från Jokkmokk till Tråkinge? Vad kostade tågbiljetten ? För de åkte väl tåg? Vad var kilopriset på kaffe i Brasilien 1902 ? Hur multiprogrammerar man en osthyvel? Varför skola människor lida? Är integraler gott? Kan derivator sjunga? Och isåfall varför? Vart går klockan? Vem är det som kruper?

Svaren på dessa frågor får ni i nästa avsnitt av "Gnejfens hämnd" som kommer att sändas på TV 18 mellan klockan halv sex och fem över halv sex måndagen 14:e januari 2498. Nej, det var ju fel. Det är ju ingen TV-serie. Utan en bok. Som dessutom är slut. Om ni absolut vill få svar på ovanstående frågor kan ni skriva ner dom på en schampoflaska och skicka till BO. Eller nåt. Nu är boken slut. Ju. Mest.